

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opricht 1 januari 1881

Markante facetten

Aanmoedigingspremie

door A. P. N. de Groot, arts, voorzitter
Vereniging tegen de Kwakzalverij

De strafvervolgung tegen de „Wonderdoenster van Standaardbuiten”, in augustus van het vorige jaar voor het kantongerecht te Utrecht gehouden, werd - door de eraan inherente merkwaardige aspecten - oorzaak van het ontstaan van deze rubriek.

In het eerste artikel werd - zonder raadpleging van enige horoscoop - gesteld, dat een hoger beroep niet onwaarschijnlijk moest worden geacht.

Gespeend van elk vleugje helderziendheid werd tevens voorspeld, dat de rechtbank te Utrecht zich t.z.t. zou spiegelen aan de onbetrouwbaarheid die deze delinquente voor de rechtbank te Breda had ten toon gespreid.

Met meer dan gewone belangstelling werd dan ook de zitting van de meervoudige rechtbank tegemoet gezien en de behandeling op de voet gevolgd.

Dit laatste vooral ook, omdat bij de vorige behandeling de rechtskundig raadsman, de arts-jurist Dr. Mr. Dr. W. Schuurmans Stekhoven, - getuige het verzamelen van een aantal wetenschappelijke titels voorzien van een méér dan behoorlijk intellect - blijk had gegeven niet (meer?) de beschikking te hebben over een evenredig hoogstaand medisch geweten.

1 De strafzaak werd een waardige behandeling van de begane overtredingen. Door de indringende wijze, waarop de President van dit college zijn vragen stelde, kwam onomstotelijk vast te staan, dat delinquente b u i t e n e n i g e n o o d z a a k e n z o n d e r d e g e r i n g s t e k e n n i s van het menselijk lichaam en van welk onderdeel van de geneeskunde dan ook, de Wet op de uitoefening van de Geneeskunst talloze malen had overtreden. De zéér gericht

vraagstelling leidde er verder toe, dat tevens werd bewezen hoezeer verdachte z o n d e r o o i t o v e r l e g met een deskundige te hebben gepleegd, al deze overtredingen louter op eigen „kracht” had begaan.

De President stelde - o.i. zeer terecht - dat dit dilettantisme zonder enige kennis van zaken gevaarlijk kàn zijn.

Een uitspraak, die de MEDICUS-jurist de merkwaardige ontboezeming ontlokte, dat h e m d i t t é v e r g i n g.

Een eerste aanduiding, dat laatstgenoemde het met eigen medisch geweten - voor zover (nog) aanwezig - niet àl te nauw (meer) neemt.

Tegenover de rechtlijnige benadering van de kwestie door de President, de Officier van Justitie en de - als getuige-deskundige gedagvaarde - Inspecteur van de Volksgezondheid viel - mede hierdoor - het langdradige, op zweverig occultisme stoelende, pleidooi van de Dr.Mr.Dr. wel wat uit de toon. In deze pleitrede kwamen zoveel opvallende uitingen voor, dat het zin heeft hieraan in een volgend artikel de nodige aandacht te besteden.

2 In onze vorige bijdrage inzake de wetsovertredingen van de „Wonderdoenster van Standaardbuiten” werd met nadruk geconstateerd, dat de c o m b i n a t i e ARTS-JURIST - voor een rechtskundig raadsman bij zaken als de onderhavige o g e n s c h i j n l i j k een ideale - gevaarlijke consequenties in zich bergt. Kwam dit er bij de behandeling voor de kantonrechter reeds levensgroot uit, tijdens de zitting van de rechtbank bleek enige malen hoezeer de „roeping” van de arts in het gedrang moest komen

als het erom ging die van de jurist te demonstreren.

Een en ander zal in de komende beoordeling van de waarde van het pleidooi te uit en te na aan de orde worden gesteld.

3 Slechts op een klein onderdeel bleek de raadsman sinds zijn optreden voor het kantongerecht iets meer reëel inzicht te hebben gekregen. Verklaarde hij voor de kantonrechter nog, dat zijn cliënte gebedsgenezingen zou hebben uitgeoefend en dat haar daadwerkelijke handelingen daarbij slechts b i j z a a k zouden zijn geweest, nu noemde hij - echter pas nadat de President reeds enige malen deze handtastelijkheden van de verdachte streng had gegispt - ze toch wel v e r k e e r d.

4 Teneinde zijn cliënte te ontlasten legde de MEDICUS-jurist - uit begrijpelijke juridische overwegingen - de rechtbank een aantal briefjes voor, waarin nota bene artsen eigen patiënten verwijzen naar de hulp door delinquente. Het medische geweten van deze (dubbel gedoctoreerde) raadsman moet hierbij toch wel een grote knauw hebben gekregen dunkt ons zo.

Nuchter beschouwd toch wordt hierdoor het schriftelijk bewijs van ernstig ondermijnen van het vertrouwen in de stand van de geneesheren openlijk aan de rechtbank voorgelegd.

DE GEWRAAKTE ARTSEN TOCH ZETTEN DOOR HET AFGEVEN VAN DE VOORGELEGDE VERKLARINGEN ONBEVOEGDEN AAN DE WET OP DE UITOEFENING VAN DE GENEESKUNST TE OVERTREDEN.

Bij een goede samenwerking tussen de verschillende officiële instanties moet het o.i. in de lijn liggen - de Officier van Justitie heeft het toezicht op de uitvoering van uitspraken van een Medisch Tuchtcollege - dat deze, door medici begane overtredingen langs de geëigende weg van de Geneeskundig Inspecteur van de Volksgezondheid aan het oordeel van het betreffende Medisch Tuchtcollege worden voorgelegd.

Hier moge worden verwezen naar het lot van de arts uit Baarn, die in

VERVOLG OP BLZ. 12

Aanmoedigingspremie

VERVOLG VAN BLZ. 11

1963 - ais getuige à décharge - voor de rechtbank te Utrecht verklaarde jarenlang met een onbevoegde te hebben samengewerkt. Deswege bij het medisch Tuchtcollege aangeklaagd werd hem voor dit ondermijnen van het vertrouwen in de stand van de geneesheren een fikse (straf)maatregel opgelegd.

5 Een - minstens even merkwaardig - deraillement was dat van de 75-jarige oud-kantonrechter, die als getuige à décharge in de onderhavige zaak tegen de „Wonderdoenster van Standdaarbuiten” door de Dr. Mr. Dr. voor het front werd gehaald. Zonder blikken of blozen verklaarde deze oud-magistraat dat een stevige (Lies)-greep in zijn lendenen de klachten over pijn in de rug acuut had doen verdwijnen.

Het drong klaarblijkelijk niet tot deze oud-rechtspreker door, dat hij met zijn verklaring onder ede in het openbaar kond deed van het feit, dat hij - als oud-kantonrechter - lak aan wettelijke bepalingen heeft en rustig onbevoegden aanzet tot wetsovertredingen.

Naar onze mening een bewijs van zijn ondermijnen van het vertrouwen in de stand van de juristen en als zodanig rijp voor behandeling door de juridische tuchtrechter. Wij zijn uitermate benieuwd inzake deze kijk op het ongeoorloofde van de handelingen van artsen en van een oud-kantonrechter - eenzelfde bezwaar geldt natuurlijk ook voor elke niet-medicus en niet-jurist, die op dezelfde wijze aanzet tot wetsovertreding - het oordeel van juristen te vernemen.

Wij vragen ons in gemoede, maar wel met grote bezorgdheid, af waar het met de Volksgezondheid naar toe gaat als medici en juristen hun beroeps-geweten naar believen in de ijskast kunnen zetten en straffeloos in het openbaar kunnen aankondigen de Wet op de uitoefening van de Geneeskunst aan hun laars te lappen.

6 Ook de verschillende VONNISSEN tegen de „Wonderdoenster van Standdaarbuiten” geven nogal stof tot overdenken.

a. Het vonnis van de kantonrechter te Zevenbergen werd - in hoger beroep door de rechtbank te Breda - vrijwel gehalveerd.

De - deemoedige - verklaringen van delinquente door haar toenmalige verdediger ervan te zijn overtuigd, dat haar handelingen niet geoorloofd wa-

ren en dat ze daarom hiermede was gestopt, heeft naar alle waarschijnlijkheid er het zijne toe bijgedragen de rechters mild te stemmen.

b. Hoe bedriegelijk deze belijdenis is geweest moge volgen uit het feit, dat delinquente - inmiddels naar Utrecht verhuisd - binnen het halve jaar haar malafide praktijken ijskoud heeft hervat.

Dit bracht haar voor de kantonrechter aldaar. Deze - zich aan de onbetrouwbaarheid van verdachte spiegelend - veroordeelde haar tot 6 maal 7 dagen hechtenis, waarvan 6 maal 5 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar.

c. Uit de eis van de Officier van Justitie bij de meervoudige rechtbank te Utrecht bleek ook deze magistraat overtuigd van het grote gevaar voor de Volksgezondheid, gelegen in de (mis)handelingen door verdachte. Hij eiste zes weken onvoorwaardelijk. Een wel zéér zware straf, vooral als daarbij wordt overwogen, dat vrijwel alle andere onbevoegde wetsovertreders openlijk soortgelijke vergrijpen begaan zonder hiervoor te worden vervolgd.

d. In hoeverre de rechtbank bij zijn beraad met deze discrepantie rekening heeft gehouden noch ook in hoeverre dit college door het - zeer langdradige en occultvolle - pleidooi van de medicus-jurist is beïnvloed valt niet na te gaan. Feit is, dat de uitspraak: 6 maal 3 dagen gevangenisstraf v o o r w a a r d e l i j k met een proeftijd van twee jaar en 6 maal f 100,— boete door delinquente na een zenuwslopende onzekerheid sinds de lang niet malse eis - onder een diepe zucht van verlichting - als een l a c h e r t j e moet worden gevoeld.

Nuchter beschouwd is deze geldelijke straf voor delinquente, die zich in het jongste verleden reeds van een hogere boete niets heeft aangetrokken, als het ware een a a n m o e d i g i n g s p r e m i e.

Dit te meer als wordt overwogen - een precedent heeft zich reeds voorgedaan - dat de mogelijkheid niet uitgesloten moet worden geacht het totale bedrag van de boete als b e d r i j f s o n k o s t e n aangemerkt te krijgen voor de inkomstenbelasting. Een wel héél wonderlijke zaak naar onze mening.

Het resterende geldelijke stropje zal door delinquente gerust wel worden gezien als goed voor de denderende reclame, die zij door een soepele berechting ongewild (?) heeft gekregen.

Dit nog te meer als bovendien bij eventuele recidive binnen de proeftijd en dat kan niet uitblijven als de „door God gedrevene” haar woorden: „Ik ga

door, ik kan niet anders” gestand zal doen - de hand niet wordt gehouden aan ten uitvoerlegging van het voorwaardelijke gedeelte van de straf. Dan zou het hek van de dam zijn en de straf inplaats van preventief te werken een stimulans zijn voor het continueren van de onwettige praktijken.

Naar onze mening kunnen vonnissen inzake overtreding van de Wet op de uitoefening van de Geneeskunst pas preventieve werking hebben als ze aan een paar voorwaarden voldoen.

In de eerste plaats is dit het opleggen van een - op de juiste wijze gedoseerde - vrijheidsstraf, die niet alleen de terechtstaande overtreder tot nadenken zal dwingen, maar die tevens voor alle andere wetsovertredende onbevoegden een ernstige waarschuwing betekent.

Van welhaast evengroot belang voor de Volksgezondheid moet worden geacht in een g e m o t i v e e r d e uitspraak OOK aandacht te besteden aan de grote discrepantie bij het vervolgen van overtredingen in dezen.

Daar het laatste moet worden gezien als in de eerste plaats een gevolg van een eeuw-lang manco in het Overheidsbeleid moet het opportuun worden geacht de verantwoordelijke Overheid ervan te doordringen, dat hierin ten spoedigste verbetering dient te worden gebracht.

Eén van de manieren om dit doel te bereiken kan o.i. zijn in de motivering van strafzaken als de onderhavige heel duidelijk uit te laten komen wáár de schoen wringt: het ontbreken van een - optimaal bemand - apparaat ter handhaving van wettelijke bepalingen.

A. P. N. DE GROOT

Diëtistische wonderdrank „Cocona”

IN HET MAANDBLAD van de Vereniging van suikerzieken, Diabc wordt gewaarschuwd tegen een advertentie die in de Bilthovense Courant werd gepubliceerd. In die advertentie deelde Gert IJff te Bilthoven mee, dat het natuurprodukt „Cocona” bekend staat als een „diëtistische wonderdrank voor suikerzieken”. Insuline injecties zouden door het gebruik van Cocona praktisch overbodig worden gemaakt.

Dat is wel een bijzonder gevaarlijke opvatting. De redactie van Diabc is er van overtuigd, dat het niet nodig zal zijn haar lezers hiervan te overtuigen, maar zij vindt het wel op haar plaats tegen zulk een misleidende advertentie een ernstige waarschuwing te laten horen.

Van de Moosdijk richtte ook geneeskundig schade aan

OP 20 JANUARI moest de 45-jarige Willem van de Moosdijk, de „Raspoe-
tin van Brabant”, de „kruidenspecialist van Casteren” zich voor de recht-
bank te 's Hertogenbosch verantwoorden, verdacht van oplichting.

De verdachte verbleekte wel toen hij de eis hoorde: twee jaar gevangenis-
straf. De parketwachter haalde behulpzaam een glas water. „Doe er wat
kruiden in”, zei een stem in de zaal.

Het vonnis werd een half jaar gevangenisstraf en een half jaar voorwaar-
delijk met een proeftijd van drie jaar.

Op de laatste dag waarop dit nog mogelijk was is Van de Moosdijk in
hoger beroep gegaan. Ook de officier tekende hoger beroep aan.

VAN DE MOOSDIJK, die door ver-
slaggevers werd beschreven als een
„corpulente man met vest en horloge-
ketting” betrok zijn kruiden van de
firma De Nijs uit Lunteren hoewel hij
het in zijn advertenties voorspiegelde
alsof hij die door inboorlingen in alle
mogelijke landen liet zoeken. Van de
Andes tot de Himalaja, zo kon men
het lezen in een advertentie in de
Weense Kurier - een advertentie, die
hij overigens nooit heeft betaald, zo-
dat deze Kurier thans tot de concu-
rente crediteuren in het faillissement
behoort.

Uit de menigte van feiten, die de of-
ficier van justitie te 's Hertogenbosch,
mr. J. Hulleman, ter kennis waren ge-
komen in de afgelopen twee, drie jaar,
had men drie feiten gekozen, die in-
dien bewezen, het misdrijf van op-
lichting inhielden.

Ongewijzigd doorverkocht

HET GERECHTELIJK laboratorium
dat de kruiden had onderzocht had
tussen de bestanddelen maar twee
planten uit de tropen gevonden. De
overige kruiden waren van Europese
herkomst: salie, venkel, korenbloem,
etc. Ongewijzigd verkocht Van de
Moosdijk ze door. Maar hij liet er zich
wèl voor betalen. Een zak van twee
kilo kostte Van de Moosdijk inkoop
f 15,56 - en dat nog wel inclusief de
BTW! Van de Moosdijk bestelde enor-
me hoeveelheden bij de firma in Lun-
teren. Maar die twee kilo van f 15,56
inkoop sleet hij voor f 2300,— (32.000
frank) aan mensen, die genezing zoch-
ten.

Van de Moosdijk zei dat deze re-
kening niet helemaal opging, want hij
had tussen de twintig en dertig wa-
gens lopen om al die kruiden weg te
brengen en veel patiënten werden ook
telkens met een dure taxi uit België
gehaald en weggebracht, drie jaar.

Dit laatste argument bleek nieuw
voor de president van de Bossche
rechtbank, mr. Th. Geense, maar de in
de zaak gehoorde Belgische getuigen
bleken op eigen gelegenheid naar de

wonder-genezer van Casteren te zijn
gekomen. En, mogen wij er aan toe-
voegen: die vloot van meer dan twin-
tig wagens was opgedoekt, kort na
de televisie-uitzending van 13 decem-
ber 1938 toen niemand in Nederland
de dure kruiden meer kocht. Toen het
in Nederland niet meer ging begon v.
d. Moosdijk zijn activiteiten over de
landsgrenzen - allereerst in België, la-
ter ook in Frankrijk, Duitsland, Oos-
tenrijk

Een goudkuur

EEN POSTBODE UIT het Vlaamse
dorp Bertem, de heer Wij, had 2500
gulden betaald voor een z.g. goudkuur
om zijn vrouw van evenwichtsstoornis-
sen af te helpen. „Een voordeliger
kuur kon niet baten”, had Van de
Moosdijk het echtpaar voorgehouden,
dat naar de riante bungalow in Cas-
teren was gereisd. De postbode had
later een werkzaam aandeel gehad in
het leggen van contacten met andere
gedupeerden. Hij was een van de ge-
dupeerden, die tenslotte door inscha-
keling van een advocaat kans zagen
tweemaal 25 pct van het betaalde be-
drag terug te krijgen.

Het meest schrijnende geval betrof
een echtpaar uit het Belgische Asse-
broek dat met zijn geestelijk gehandi-
capte zoon - gehandicapt bij de ge-
boorte door een tangverlossing - voor
twee pakken kruiden ruim 5000 gulden
had betaald. In september 1969 had
Van de Moosdijk aan een echtpaar uit
St. Niklaas, waarvan de vrouw zenuw-
patiënt was, twee zakken kruiden voor
32.000 frank verkocht.

Bij het verhoor van de getuigen ver-
klaarde de vrouw van de postbode -
nog altijd niet genezen van haar even-
wichtsstoornissen - dat zij tegen de
kruidendokter had gezegd: Maar me-
neer, dat is wel erg duur. Waarop Van
de Moosdijk zich tot haar richtte en
zei: Madammeke, zoude gij niet gêne
genezen? Ik zal u beter maken. Na
drie maanden is het al zover, maar gij
moet het twaalf maanden volhouden.

Nonnetje bestond niet

VEEL INDRUK BLEEK in België het
in de advertentie vermelde feit heb-

ben gemaakt dat een nonnetje uit
Geel van een ernstige ziekte plotse-
ling was genezen na een kuur van v.
d. Moosdijk. Het onderzoek heeft uit-
gewezen, dat van deze wondergene-
zing niets waar is: het nonnetje be-
staat niet.

Tegen de ouders van de gehandi-
capte jongen had Van de Moosdijk
gezegd: Hij moet de thee van mijn
kruiden drinken. Over een jaar is hij
genezen. En de kruiden waren zeld-
zaam; ze waren door inboorlingen in
verre landen geplukt en mede door
het vervoer waren ze zo duur gewor-
den

Over zijn advertenties verklaarde
Van de Moosdijk voor de rechtbank:
Ja, die journalisten maken er maar wat
van Ofschoon journalisten geen
advertenties plegen te schrijven. In
1968 - het jaar dat eindigde met het
onthullen van het optreden van Van
de Moosdijk in het Avro-programma
Voor de vuist weg - betaalde Van de
Moosdijk aan advertenties 85.000 gld.
Bij de Nijs in Lunteren kocht hij dat
jaar voor 67.000 gulden aan kruiden.

Bar en boos, wat de verdachte had
gedaan. Aldus mr. Hulleman in zijn re-
quisitoir. Listige kunstgrepen, het aan-
nemen van een valse hoedanigheid en
een samenweefsel van verdichtselen
achtte de officier in de drie tenlaste
gelegde gevallen bewezen.

Listige kunstgrepen

LISTIGE KUNSTGREPEN vormden
de advertenties met hun bedriegelijke
inhoud.

Op het ogenblik, dat Van de Moos-
dijk zich een expert in kruiden noem-
de - hij zou er zelfs voor in China zijn
geweest, of all places! - nam hij een
valse hoedanigheid aan.

Als een samenweefsel van verdicht-
selen zag mr. Hulleman de kwestie
van de kruiden-zoekende inboorlin-
gen, het dreigen door Van de Moos-
dijk dat een van de als getuige ge-
hoorde patiënten „in een rolstoel zou
eindigen”, de zwakzinnige jongen zou
overlijden en verder de stellige belof-
te, dat als de jongeman de kruiden
gebruikte er na enige maanden gene-
zing zou volgen.

Als raadsman trad op mr. Nol van
Bakel die de uiterste clementie pleit-
te en tegen de rechtbank zei: „Hier
voor u staat een getekend en gekweld
man, die aan het eind van zijn krach-
ten is”. Hij zei voorts, dat er tegen
de verdachte een soort lynch-mentaliteit
heerste. „Van een pressiegroep
zal en moet de man hangen.” Dit pro-
ces komt als mosterd na de maaltijd,

VERVOLG OP BLZ. 14

Bestaat er een vloek van Toetanckamon?

MET DE GROTE tentoonstelling te Londen van schatten uit het graf van de Egyptische farao Toetanckamon, die omstreeks 1350 voor Christus leefde, leest men ook weer over de z.g. vloek die op de opening van dit graf, in 1922 ontdekt, zou rusten. De rijke schatten, die men in dit koningsgraf vond, zijn vrijwel altijd in het museum te Cairo gebleven, maar worden nu tijdelijk te Londen tentoongesteld.

Bij de voorbereiding daarvan was nauw betrokken de directeur-generaal van de Egyptische oudheidkundige dienst, Gamal Mehrez. Tijdens die voorbereidingen stierf hij aan een hersenbloeding. De kranten herinnerden er aan, dat de financier van de expeditie van 1922, lord Carnarvon, drie weken na de ontdekking van het graf als gevolg van een muggebeet stierf.

De voorganger van Gamal Mehrez stierf enige jaren geleden aan een beroerte, kort nadat hij zijn handtekening had geplaatst onder een overeenkomst om in 1967 een gedeelte van de schatten in Parijs ten toon te stellen. Howard Carter echter, de ontdekker van het graf - het eerste koningsgraf, dat men ongeschonden aantrof - loochenstrafte de „vloek”. Hij stierf in 1939, zeventien jaar na de ontdekking, die hem beroemd maakte. De archeoloog bereikte de leeftijd van 65 jaar.

VAN DE MOOSDIJK BERECHT VERVOLG VAN BLZ. 13

aldus mr. Van Bakel. „De duif is dood”. De handel is kapot. Mr. Van Bakel vond ook, dat Van de Moosdijk altijd „een gezond pak kruiden had verkocht, dat dan wel te duur mag zijn geweest, maar geen hasjiesj of andere smeerlapperij bevatte”.

Dit „gezonde pak kruiden” was dan wel in tegenstelling tot wat mr. Hulleman in zijn requisitoir had opgemerkt, namelijk dat Van de Moosdijk behalve financiële schade ook geneeskundige schade had aangericht, zoals altijd bij een kwakzalver. Woorden, die wij in dit maandblad nog eens extra willen onderstrepen.

„Hier en nu” wekte medelijden op voor verkeerde figuur

KORT VOORDAT Willem van de Moosdijk zich voor de Bossche rechtbank moest verantwoorden, verdacht van oplichting, kon men in de televisierubriek Hier en Nu van de NCRV nog een fraai staaltje zien van de wijze waarop sommige verslaggevers hun taak menen te moeten opvatten. Zij zoeken niet naar een zo nauwkeurig mogelijke weergave van wat er aan de hand is - neen, ze hebben iets in hun hoofd en daar sturen ze het op aan. Daarop zijn al hun vragen gericht en door knippen en monteren krijgen zij het verlangde effect bij een oncritische kijker.

Zo zag men de televisieverslaggever Sleuwenhoek van Hier en Nu beurtelings aan tafel zitten bij de familie Van de Moosdijk in de Zandhoeve te Casteren en bij de heer Eerenberg in Hilversum, de heer Eerenberg, die in een uitzending van „Voor de vuist weg” van Willem Duys de staf brak over de verkoopmethodes van Van de Moosdijk. Dat was op een tijdstip dat deze een vloot van meer dan twintig bestelwagentjes het land inzond: massamedicatie met kruiden - je reinste kwakzalverij. En nog een dure óók!

Een opgepepte zaak?

DE VERSLAGGEVER BLEEK zich weinig in de zaak te hebben verdiept - dat viel tenminste af te leiden uit de inleiding. En hij confronteerde de heer Eerenberg met het verwijt, dat deze een heksenjacht op Van de Moosdijk zou zijn begonnen. En of het geen opgepepte zaak was. En: gaat dit niet te ver?

Let wel: twee dagen later zou Van de Moosdijk twee jaar tegen zich horen eisen! Een van de antwoorden van de heer Eerenberg was, dat Van de Moosdijk misbruik heeft gemaakt van het feit, dat mensen die met de dood in de schoenen liepen, geneigd zijn nog een laatste strohalm vast te grijpen. En dat is iets dat te ver gaat!

Overigens is de opmerking van de heer Eerenberg, dat men beter naar een arts kan gaan, in plaats van zich

pakjes met kruiden in de hand laten duwen, uit de opnamen geknipt: ja, het hele aspect van het onbevoegd uitoefenen der geneeskunde kwam nauwelijks ter sprake. Van de Moosdijk bekende zonder meer dat hij daar een paar maal voor was veroordeeld. En daarmee basta! „Ik kan mij er heel goed bij neerleggen.”

— Waarom hebben ze zo over u geroddeld? luidde een vraag aan Van de Moosdijk. Let wel: geroddeld en roddel houdt nog wel iets in van kwaadsprekerij, het erger voorstellen dan het in werkelijkheid is.

Bespionneerd

WELNU, VOLGENS Van de Moosdijk, was dat het werk van een comité in België, door de heer Eerenberg opgericht. Men kon voorts nog horen dat Van de Moosdijk het maar een opgepepte zaak vond. Hij had nooit geen last gehad - alleen de laatste drie jaar. Dit laatste is bezijden de waarheid: al eerder was Van de Moosdijk veroordeeld en wel door de kantonrechter te Eindhoven wegens het onbevoegd uitoefenen der geneeskunde.

Een mooi vertelseltje voegde Van de Moosdijk daar nog aan toe: men had hem bespionneerd . . . „Ik vermoed door pillenfabrikanten”.

Van de Moosdijk had (dankzij zijn exorbitante winstmarges) een inkomen van 60.000 à 70.000 gulden per jaar. Verdient aan mensen, die „met de dood in de schoenen liepen” om het de heer Eerenberg na te zeggen. Maar de televisie-verslaggever van Hier en Nu meende nu medelijden te moeten wekken voor deze figuur, die, nu zijn kruidenbrouwsel ineen is gestort van de bijstand moet leven. En van zijn huisarts pilletjes krijgt nu het uur van de waarheid is aangebroken.

Adresverandering

Verzuim niet bij adresverandering even de wijziging mede te delen aan het correspondentieadres Oranjelaan 6 te Hilversum! Dan behoeft U niet bevreesd te zijn één nummer van dit interessante maandblad te moeten missen.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; E. Mijnaerends, Tandarts te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, Secretaresse; L. Brest te Amsterdam, Penningmeester; Mr. J. E. Goudmit, Kantonrechter te Haarlem; J. J. Aukema, Dierenarts te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, Vice-President Arrondissements-Rechtbank te Arnhem; J. E. Buiter, Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid te Zwolle; P. L. Stal, Arts te 's-Gravenhage; J. van Baak, Dermatoloog te Utrecht; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; Mej. Drs. P. H. van Marle, Apotheker te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, Inspecteur van Politie te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,-; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA B.V.
Amsterdam

BLZ. 14

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,-;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.